

Sonbahar

— *duran-cetin* · 10 Aralık 2009

Yoldayım. Yolun tam ortasında. Bir esinti var çok şey fısıldayan. Bir sevgi, belki de aşk. Ayrılık da denebilir.

Savrulan yapraklar, sallanan çınar dalları, oradan oraya uçuşan çer çöp... dayanaksız, güçsüz, iradesiz... Sararıp solmuş, hastalıklı bir insan gibi halsiz, verem olmuş gibi dermansız, ölümü bekleyen biçare gibi umarsız yapraklar...

Renk değiştirmişler yeni bir yere, yeni bir zamana hazırlık yapmış gibi, ayrılık rengi de denebilir. Ya da gelinlik giymektir sarı renkte. Vahdet olmak içindir bütün bu hazırlıklar...

Derken yoğun bulutların aralanışı, arada bir güneşin gülümsemesi ama soğuk bir gülümseme bu, kısa sürüyor. Tekrar bulutların arkasına saklanıyor, tekrar yaprakların güneşin aydınlığından mahrum oyunlarına devam etmesini istiyor.

Rüzgâr hız kazanıyor, hız kesiyor, sararmış yaprakların yerde oradan oraya sürüklenirken çıkardıkları sesler değişiyor, bazen yoğun bir hışırtı, bazen silik duyulmaz sesler yoldan geçenlerin kulaklarında yer buluyor.

Bir çocuk kırmızıya bürünmüş bir yaprağın arkasından koşuyor. Tutmak istiyor. Belli ki rengi hoşuna gitmiş. Caddeye çıkmasından korkan anne bir atmaca gibi arkasından koşuyor. Bağırıyor. Dur diyor, koşma diyor...

Çocuk inat, çocuk ısrarcı, çocuk çocukluk yapamaya devam ediyor. Yaprağın arkasından koşuyor. Caddeye fırlıyor. Acı fren sesi tüm yayaları irkiyor. Olduğu yere çakıyor.

Herkes sese doğru dönüyor. Sürücü gülüyor. Kaldırıma çıkmış çocuğa ve elindeki solmuş yaprağa bakıyor. Az kalsın çocuk da solacaktı düşüncesi akıp geçiyor zihninden.

Çocuğun yaşadığını görmesi onu sevindiriyor, yüzü gülüyor, gülümsüyor. Bir daha yaramazlık yapma anlamında elini sallıyor birkaç kez.

Çocuk ürkek ve melül bakıyor sürücüye ve etraftan kendini izleyen insanlara. Neler olduğunu anlamaya çalışıyor. Solmuş yaprağa kayıyor gözleri. Ne güzel yaprak, diyor içinden. Bir kuş gibi kalbi çarpıyor. Olduğu yerde kalakalıyor.

Annesi, hemen yakalıyor çocuğunu. Ayrılığın nefesini ensesinde hissetmişken kavuşmanın ılık duygusallığına bürünüyor. Bu duygu bütün hücrelerini kuşatıyor. Titriyor. Kucağına basıyor. Sımsıkı sarılıyor. Ayrılıktan dönen çocuğuna hasretle ve istekle tekrar sarılıyor. Ayrılık düşüncesi korkutuyor. Yaprak gibi dalından kopmasını, sararıp solmasını ve toprak olmasını istemiyor. İçi burkuluyor, ürperiyor ve tekrar sarılıyor çocuğuna...

Çocuk, anneciğim diyor yeni ötmeyi öğrenen bir kuş yavrusu gibi, bir civıltı duyuluyor dudaklarından. Annesine, sıcacık kucağına, sevgi dolu yüreğine kavuşmanın dayanılmaz güzelliğini yaşıyor.

Bir anda yaprakların kümeler halinde yığıldığını, bazı yerlerde yoğunlaştığının farkına varıyor. Renk cümbüşü, bir tablo güzelliği belirdi kaldırımın hemen dibinde, metrelerce uzanmış bir görüntü bu.

Renkler hep soluk, soluk tonlu, soluk yüzlü bir tablo...

Şehirde yaşamanın duyarsızlığına inat cadde kenarlarını süsleyen ağaçlar, refüjlerdeki bodurlaştırılmış çalıların yeşil yaprakları artık yok. Renk değiştirmiş, sararmış bazen, bir portakal rengini almış minik yapraklar bir farklılığı, belki de hazırlığı haykırıyor herkese. Mevlana ikliminin farklı bir bahar günü, bayram günü, kavuşma günü, vuslat günü

Ne kadar cazibeli diyor bir kez daha. Bu mevsim hüznü, ayrılık çağırıyor. Ağaç yapraklarına verdiği sarı, kavuniçi ve kırmızı renklere rağmen bir ayrılığın mevsimi. Yaprığın dalından ayrılmasının hüznü. Yeşilin renginden sıyrılmasının hüznü, ağaçların yapraklarından soyunmasının kuşların cıvıltlarından uzak kalmasının hüznü...

Sonbahar, diyor. Ve kuşlara, gurup gurup uçarken dalış yapan kuşlara kayıyor gözleri. Kuşların dansı, sonbahar dansı belki de. Göçmen kuşların göç zamanı...

Hele sığırcıklar... binlercesinin şehrin semasında kararmış bir bulut gibi geçişleri... ne muhteşem bir gösteri.

Bir dönüm noktası... Kışa dönmek, toprağa dönmek... Birçok canlının yaşamını gelecek nesillere aktardığı ya da sessiz bir uykuya daldığı nokta. Sonbaharın en cazip yanı, renklerde saklıydı. Onu arıyordu, onu buluyordu...

Ayrılık ve kavuşmanın birlikte yaşandığı harman yeri baharlar. Ağaçlarla yaprakların ayrılık hüznüne inat yaprakların beslendiği aslına dönme, toprağa kavuşma sevinci...

Bir yağmur damlası düştü. Etrafına bakındı. Her yerde telaş vardı. Tedbirli olanlar ilk damlayla şemsiyelerini açtılar. Diğerleri havaya baktılar kararmış bulutları görünce adımlarını sıklaştırdılar. Yağmur iniverecek gibi duruyordu. Derken arkasından birkaç damla daha... Çiselemeye başlarken yaprakların renkleri daha koyulaşmaya başladı. Pastel renklerin hâkimiyeti devam ederken değişmiş renklerin rengi de değişti. Güzellik bu olsa gerek, dedi.